

ЯРОСЛАВ КОЮМДЖИЕВ

Ярослав Николаев Коюмджиев е роден в Бургас през 1970 година. През 1984 печели 3 място на литературен конкурс в Бургас, организиран от ДКМС, канен и участва в ежегодните литературните семинари на сп. "Родна реч". Член на Литературния клуб към Транспортните работници от 1984 година заедно с Димитрина Баева, Георги Ингилизов, Мария Кехайова, Борис Бухчев, Илия Буржев, Диана Саватева, Росен Друмев и много други талантиви бургаски поети и писатели под приятелското ръководство на тогавашния главен редактор на в. "Чер-

номорски фронт" Стойчо Гоцев. Всички са подслонени в една двуетажна къща на брега в морската градина, която тогава се водеше „Дом на културата на транспортните работници“.

През 2008 година печели Международен журналистически конкурс в Чечня с документално кино за размирната руска република. През 2013 година е поканен отново да участва.

Издава през 2006 година първата си книга-сборник „Махачкала. Дагестан. Времена и хора“ от 560 страници в твърда подвързия, цветна, в която редува проза и поезия. Част от нея ви представяме.

ЕСЕННО МОРЕ

Прибойт реве,
а морето пее мраморна песен.
Мъгла лепи се по устните
и пази водния безкрай
от похитители в моряшки дрехи
Тихо плаче,
за чистата си младост
с детински палаво сърце
и приближаващата
болна старост.
Лунен лъч разбутва мрака,
за да остави диря
огнена и светла
към бъднините на човека.

МОРСКИ НОШЕН ПЕЙЗАЖ

ДЕТЕ ИЗБЯГА ОТ ДОМА

Поема

Напълни сака с дрехи.

Огледа се.

И тръгна.

Затръшна външната врата и във нощта пое.
Вървеше

и вървеше на миналото филма:

„Баща – сервитър, майка – барман.
Вечно сам във къщи и света.“

Ядосан,

афектиран,

озлобен

се мятеше като уловена риба
в мрежите на общество бездушници.

Кръгът ти черен е –
по-черен от смъртта.

2.

Навън се стеле сивота
Бащата щом узна

ДЕМОНИ НАУЧНИ

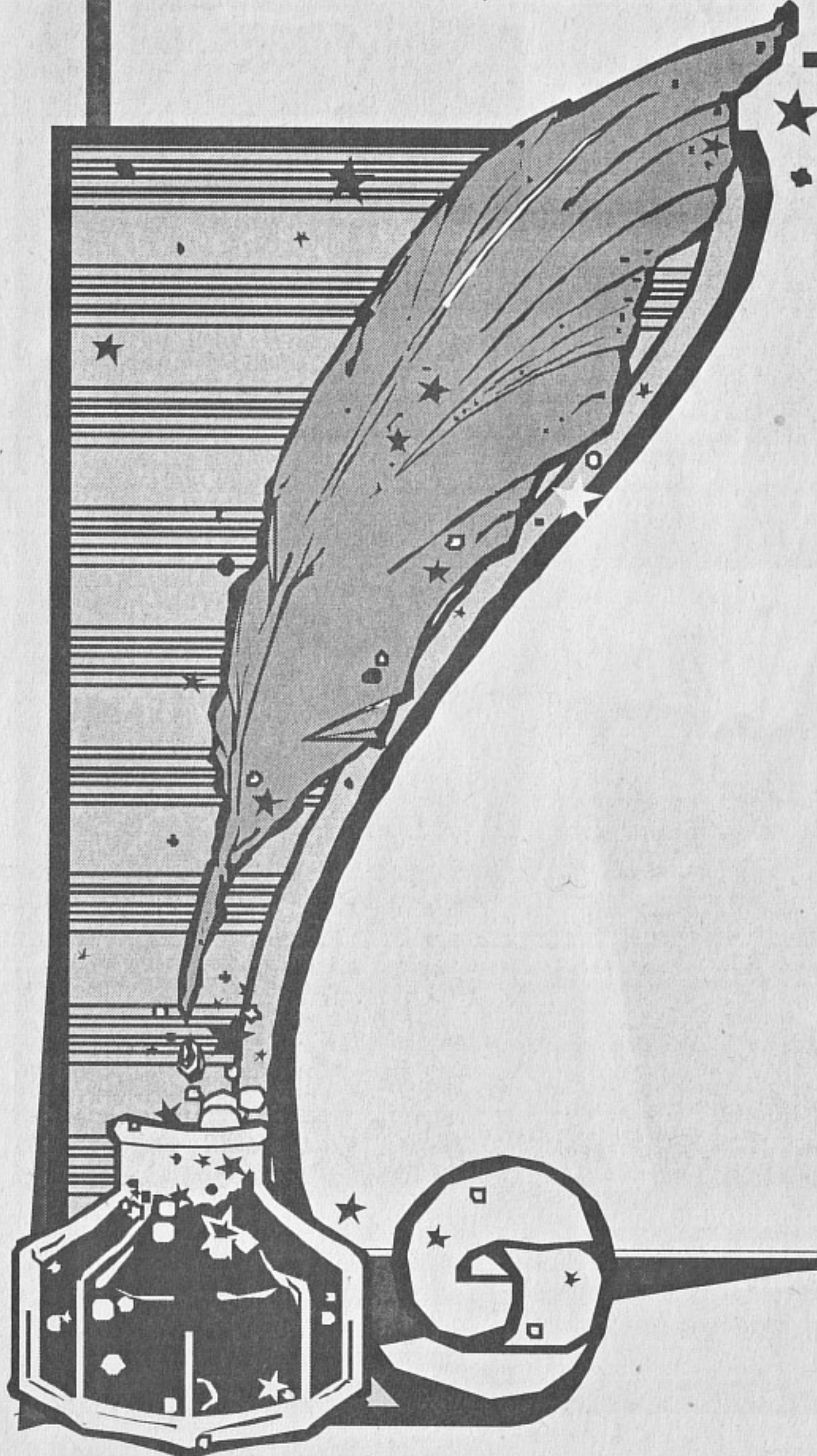
Брегът е студен,
тих и спящ.
Морето се люшка сиво,
Болнаво
и с мъка рони пясъчния скелет.
Бризът тежко,
тежко на талази носи отвъдното,
незнайното-
в далечината.
Песен погалва слуха.
Усилва се!
Оформя се марш.
Силуети очертават се графично.
Спектрално се насищат
и виждаме ги:
дрипави,
учени,
но уверени.
Водата се разкъпва

Светлини на губещи се в дълбините кораби.
Светещ радиофар.
Самота.

Локаторите бясно отчитат попадналото
в лапите им.

Плисък на разгневени от орисията си вълни.
Вятър, преждащ се между зъбите.
Загубен завинаги хоризонт.
Мрак.

И неизвестността, оковала ни завинаги.

за деянието на сина,
побесня.

Бе готов детето си веднага да убие
но беше сам
и гол със съвестта си,
който като утринна роса изпръхна,
а той превърна се във звяр.
Звяр с лице човешко.
Човек със зверска същност.

3
В градината на щастието една сълза увехна.
Майка му
започна китеници да тъче
от кълбото на мъката своя
с кристална нишка от сълзи.
Тя му прощаваше всичко,
Даваше му комат от своята радост
и сладък рачел от сърцето си.
Искаше само да се върне жив и здрав,
И да склони глава а скута ѝ.
Но него го нямаше...
4.
Времето отново се влошаваше.

СЛЕД НАШЕСТВИЕТО

Заченат краешник
Прогнила, скърцаща врата.
Строшени съдове.
Изпиваща тишина.

Слънчев лъч, пробил студената преграда
и отразен в същността.

МЕСЕЧИНА

Светещо кълбо.
Нагрязано до неузнаваемост
От лешояд
По-зъл и от смъртта,
По-жив и от детето.
Светещо кълбо.
Изпълнено с надежди
За свят без мълнии и ракети
От злоба човешка излети.
Изгарящо кълбо!
Отварящо ни пътя
в бездната на тъмнината.

запенва се,
бушува.

Стихиите свличат,
раздробяват,
погубват

старото.
Един говори на масите,
Но не зад трибуни и богатство,
а зад мозъка си чист.
Тръгва мнозинството - правдата да търси,
и намира.
Демоните си отиват.
Морето ги прибира и ги пази.
За себе си?!
Или за битки нови....

ПАСТОРАЛНО ВЛЮБВАНЕ

Сивотата болнична
в паяжината си днес ме окова
и денят ми запълни един прозорец,
едно небе,
една болест.
Нищеха се дните като плетка
и сякаш мащеха очите ми затваряше.
Понеделник.
Сетивата мигом уловиха
бръмчащата като муха мълва:
„Дошли стажантки!”
Минаваха една и втора
и Тя по реда си мина.
Сърцето трепна.
Очите с мъка вратата разминираха.
и Тя се появи.
Сякаш бе звезда,
отронила се красивото,
незнайно,
но и нежно битие.
Чаках само да я зърна-
За друго не можех да мечтая,
Защото аз бях болен,
а тя божество.
Но аз я чаках.
И тя се появяваше.
И бях щастлив!

Страницата подготви Роза МАКСИМОВА
Дизайн и предпечат Свилен АНГЕЛОВ